

חיים גרינברג ז"ל

בן מרדכי

נולד ב- 1876

בסובלק פולין

נפטר ב- 1964

בן 88 במותו.

חיים גרינברג

נולד ב- 1876

נפטר ב - בגיל 88 בשנת 1964

חיים (זאב) גרינברג נולד בשנת 1876 בליטא בעיירה קטנה סימנה, ליד ווילנה.

שמו של אביו היה אברהם, מרדכי גרינברג.

היו להם עוד 5 ילדים בנוסף על חיים: ירמיהו, לוי, אביגדור, שיינה-פרידל וגיטל ורובם היגרו לאמריקה.

חיים נישא לקריינדל לבית השכל מהעיר מרינפול.

נולדו להם שני ילדים: יעקב ואחותו פנינה, (שנספתה עם כל משפחתה בידי הנאצים ב 8.9.41 - בשואה).

הם היו ציונים ובבית דברו עברית. החינוך היה מנותב כך שבבוא היום יעלה אחד מהם ארצה. ואחריו יבואו השאר.

בשבתות חיים נהג לקחת את הילדים, לשיט באגמים בסירה שכורה, קנה להם תפוזים מיובאים מארץ ישראל שריחם היה כל כך טוב.

את חגי ישראל חגגו בצורתם הדתית והמסורתית, והסבא, שהיה דתי מאד ניהל את הטקסים.

בגיל 13 בירך יעקב ברכת הכוהנים בבית הכנסת שהיה גדול ומפואר עם חזן ורב במשכורת, וגבאי ושמש שעשו תפקידם בהתנדבות והיו מתושבי הקהילה במקום.

בחופשים נסעו הילדים לדודה שגרה במרינפול (המרוחקת כ- 40 ק"מ) והייתה לה חווה חקלאית ענקית – 3600 דונם אדמה חקלאית, וכנ"ל דונם יערות לעצים לבניה. היו שם מנסרות. בחווה היה עדר כבשים ופרות פלחה ובוסתן פרי קטן לצורכי המשפחה.

המשפחה התפרנסה מבית מרזח שחיים ניהל ואחר החכיר אותו לגוי והייתה להם חנות בדים עם עוד שלושה שותפים שלאחר ימים נפרדו וחיים ניהל אותה לבד. ליד ביתם הייתה משאבה ולא היו צריכים ללכת לנהר כדי להביא מים.

המצב הכלכלי בסך הכל לא היה דחוק, ולאמא קריינדל הייתה עוזרת לכל עבודות הבית כי היא לא הייתה אישה בריאה. הייתה לה מחלה שאז לא היה לה מרפא – שחפת. מדי פעם נסעו לכפר קטן שהיה מצוי בין חורשות אורנים שריחם היה מקל על נשימתה. העוזרת הייתה ישנה על תנור האפייה והאח, שהיו חמים תמיד. פעם בשבוע חיים היה אופה בתנור זה לחם שיפון ובתנור זה היה נאפה החמין השבועי, מה שפטר אותם מלעמוד בתור לתנור המרכזי שפשוטי העיר היו אופים בו.

חיים לימד את הילדים תורה ובשבתות הלכו אתו לבית הכנסת.

המשפחה גרה בעיר התחתית, והנהר בהפשרת השלגים היה גואה ומציף את החוף שהיה כ-8 מטר מעל פני הנהר. גרנו ליד השוק והיינו שטים לשוק עם הסירות. לא רחוק מאתנו הייתה העלייה לעיר העליונה ובחורף היינו נוסעים במזחלות וגולשים חזרה הביתה. ארגנו לנו גם מחלקיים מיוחדות לנעליים בכדי שנוכל להתקדם בשלג וכך בלי שידענו עשניו סקי חורף בשלג.

עד מלחמת העולם הראשונה הייתה בבעלות המשפחה חנות לממכר בדים והפרנסה הייתה מצויה, ומצבם הכלכלי היה טוב.

עם פרוץ המהפכה הרוסית ב-1917, נבחר חיים למזכיר אגוד הזבנים.

ב-1918 קיבלה המשפחה היתר לחזור לליטא עם יסוד הרפובליקה הליטאית. הנסיעה לליטא נמשכה 4 חודשים. עם חזרתם לליטא, פתח עם עוד 2 שכנים פתחו חנות בדים.

עם עלייתו של יעקב לארץ ישראל ב-1928, משפחתו נשארה בסימנה שבליטא, קריינדל מתה בשנת 1929, 3-4 שנים לאחר מותה, נשא חיים אישה שניה בשם ראיסה (רחל), לאחר שביקש את הסכמתם של יעקב ופנינה לנישואים אלו.

ב-1936 העלה יעקב את הוריו, חיים וראיסה, לארץ, והם גרו בצריף בבית שערים על חלקת אדמה שהמושב נתן להם ליד המגרש של (וכשטיין) עמיר כיום.

חיים גר שם עד מותו.

חיים עבד למחייתו מיד כשבא לבית שערים. תחילה הביא מנהלל כל בוקר למחנה של בית שערים לחם ודואר. היה לו חמור קפריסאי גדול ועליו רכב כל יום לנהלל. לאחר שהצריפים הועברו לפי התכנית למגרשם הקבוע היה חיים מחלק את עיתון דבר כל בוקר ופעם בשבוע את דבר לילדים. בצהרים חילק דואר.

את דבר לילדים הוא קבל בסוף השנה בחבילות ארוזות ושלח לכריכה. בנוסף הוא מכר בביתו ספרים של "עם עובד"

הבת פנינה נשארה בליטא ובשנת 1937 בהייתה בת 26, התחתנה עם גרשון ונולד להם בן בשם שלמן - שלמה. היא הייתה רופאת שיניים מצליחה. היא רצתה לעלות לארץ אך לבסוף החליטה שיותר כדאי להישאר בחו"ל. עם פלישת הנאצים לליטא הושמדה משפחתה ומשפחתו של חיים – 8.9.1941.

לאחר מותו של חיים עזבה ראיסה את הארץ והצטרפה לבנה האמיתי והיחיד גרישא אשר ברוסיה ולימים נפטרה שם, ובינתיים בנו – שמואל בן צבי עלה לארץ, ועובד כרופא בבי"ח בבאר שבע.

נכתב ע"י שלומית, עטרה ופנינה